

Hey Lukas , vandaag hebben we met de buren je beeld ingehuldigd. hierna wat je papa (een beetje met horten en stoten) gezegd heeft:

Goede morgen iedereen,

Van harte welkom. Marleen en ik hebben jullie uitgenodigd om wat meer uitleg te kunnen geven over een beeld, een nieuw element in onze tuin, dat vanaf nu een belangrijke plaats in ons leven zal innemen.

We hebben ons hierbij beperkt tot de directe familie, de directe buren, Lukas' meter en peter, de vrienden die Lukas bij uitvaartdienst gedragen hebben en Sabine Pauwaert, de kunstenares. Bewust een kleinere groep omdat ik het nog moeilijk heb met grotere groepen. Toch mag je gerust aan iedereen doorvertellen dat ze welkom zijn om eens te komen kijken en nog eens een praatje te slaan over Lukas en over het beeld.

Ik ga niet veel spreken, dit is vermoedelijk mijn moeilijkste speech ooit. Hopelijk lukt het me, alles te zeggen wat ik wil zeggen.

Lukas is de voorbije tien maand geen moment meer uit onze gedachten geweest. Zo kwam een tijd terug de vraag in me op wat ik zou verkiezen:

- Enerzijds, Lukas nooit gekend hebben, op twee juni 1996 één kind gekregen hebben en geen tweeling.
- Anderzijds, Lukas 18 jaar gekend hebben en een leven verder gaan met het verdriet van de leegte.

Ik aarzelde geen moment en koos voor het tweede, al is dat geen troost en blijft de pijn en verdriet om een zo prachtig kind na 18 jaar te moeten verliezen zeer moeilijk om dragen.

Maar troost willen we vinden in kleine aangrijppunten, ankerpunten:

- De herinnering aan de mooie momenten,
- de talloze zaken om een leven lang dankbaar voor te zijn
- Mijn dagboek
- De vele films en foto's
- De duizenden associaties

o in het gezang van de vogels bij het ontwaken,

o in het licht van de helderste ster bij het slapen gaan en

o in alles daar tussen, telkens weer, elke dag.

Zo is ook dit beeld een troost, een verstilde weergave van dat laatste moment waarop ik Lukas zag, die middag van 22 juli toen we naar zee vertrokken en hij het gras afreed en met zijn breedste lach naar ons zwaaide.

Ik citeer heel even Sabine Pauwaert:

Beelden spreken een eigen taal. De zon speelt met vormen en vertaalt gevoelens in een spel van licht en schaduw. Elke dag anders, een taal die het papier overstijgt door een beeld in staal. Een beeld dat mee verweert met de seizoenen.

Ik ben Marleen heel erg dankbaar dat ze haarfijn aanvoelde dat ik dit beeld, deze echo van dat laatste moment, nodig had. De nood om dit beeld levenslang te behouden en het een eigen leven te laten leiden. Bedankt voor dit onvervangbaar geschenk.

Het beeld komt op de plaats waar we Lukas voor het laatst zagen, het plukje gras bleef sindsdien onaangeroerd (en dus nog die laatste dag door Lukas afgemaaid), het enige boompje (vermoed ik) dat hij ooit plantte staat nu broederlijk naast hem en symboliseert zijn "verder leven" ("Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde" denk ik dan, Bram Vermeulen achterna).

We willen vooral de levenslustige Lukas tonen. Als je passeert, zwaai dan gerust, zwaai eens

terug naar hem. Mijn verlangen is dat dit ons allen kracht geeft om voort te doen. Dat dit een hart onder de riem is voor zijn vele vrienden en hen sterkt zo, bijvoorbeeld, bij de komende examens.

Ik dank Sabine voor het mee zoeken naar de lijnen die ik in mijn hoofd had, om dit beeld visueel te maken, het werd een lange zoektocht, bedankt voor je geduld en je creatieve inbreng.

Ik dank Arne, die, - toen ik hem van mijn plannen vertelde, - spontaan aanbood om belangeloos alle hulp te bieden om dit mee te verwezenlijken. Ook hij heeft, zoals velen onder jullie, die onwezenlijke nacht van 22 juli intens mee beleefd. Bedankt Arne, om dit kunstwerk mee te realiseren. Dit heeft me ontzettend geraakt.

Ik dank tenslotte iedereen van wie we de voorbije tijd steun mochten ondervinden, we konden niet iedereen uitnodigen (anders was de straat te klein), ik kan ook niet iedereen opnoemen, anders werd de lijst te lang maar de vele steun heeft ons enorm gesterkt. Graag geef ik nu het woord aan Sabine. Bedankt.

Het werd een intense dag maar het heeft me heel erg deugd gedaan. Duizend maal dank Marleen.

(getuigenis van Erik Van den Abeele, dd. 17/05/2015)